

вчинених діянь і розмірі остаточного покарання [1, с. 3]; 4) викликає заперечення п. 7 ч. 1 ст. 3 КПК України, де йдеться про визначення основних термінів, а саме про закон України про кримінальну відповідальність, який згідно положень кодексу складають законодавчі акти України, які встановлюють кримінальну відповідальність (Кримінальний кодекс України та закон України про кримінальні проступки) [1, с. 148]; 5) як вже зазначалося, що за вчинення кримінального правопорушення судимість не наставатиме то дане положення буде суперечити ustalеним положенням національної кримінально-правової доктрини. Саме судимістю кримінальна відповідальність відрізняється від інших видів юридичної відповідальності (адміністративної, дисциплінарної тощо).

Підсумовуючи та роблячи висновок стосовно проаналізованого матеріалу, можна стверджувати, що все ж таки присутня достатня кількість як негативних так і позитивних моментів. На нашу думку інститут кримінальних проступків потребує більш детального вивчення і розроблення як теоретиками так і практиками, тільки після вдосконалення теоретичної бази можна буде запроваджувати даний інститут.

Література

1. Березовська Н. Л. Зміни розділу II Кримінального кодексу України у зв'язку із введенням кримінального проступку / Н. Л. Березовська. // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету – 2012. – № 4. – С. 148 – 151.
2. Туляков В. А. Некоторые вопросы современной уголовно – правовой политики / В. А. Туляков [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.iolr.org/wp-content/uploads/2012/10/
3. Павлик Л. В. Перспективи виділення категорії кримінального проступку за злочинні посягання у сфері економіки / Л. В. Павлик [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2012-2/12plvuce.pdf>.

УДК 343.98.065 (043.2)

Чушенко І. М., Сенік М. В., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Мотлях О. І., к.ю.н., доцент

МОЖЛИВІСТЬ ВИЗНАЧЕННЯ ВІКУ ЛЮДИНИ ЗА СЛІДАМИ ПАЛЬЦІВ РУК, ЗАЛИШЕНИМИ НА МІСЦІ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ

З давніх часів сліди людини використовуються при розслідуванні та розкритті злочинів. Так, у Китаї ще у XII–XIII ст. використовували відбитки пальців у розслідуванні злочинів. Нерідко вирішальне значення належить слідам і в сучасній практиці розслідування злочинів. З усіх слідів, які

залишає людина, дактилоскопічні сліди мають найбільше криміналістичне значення, оскільки за їх допомогою безпомилково ідентифікують кожну конкретну людину [6, с. 354].

Сучасний стан розвитку криміналістики дає можливість з високою достовірністю встановити особу за слідами її долонь чи пальців рук. Сліди рук, що виявлені на місці події, є незаперечним доказом того, що певна особа знаходилась на цьому місці.

Сліди рук мають велике значення для ідентифікації особи, яка їх залишила, і розслідування злочину. У доктрині не раз відзначалося, що виявлені під час огляду місця події сліди пальців, частин долоні або всієї кисті залежно від їх чіткості і повноти, дають можливість визначити вік людини [5, с. 208].

Вікова група людини за дактилоскопічними слідами може бути встановлена шляхом підрахунку числа папілярних ліній, що вміщується на одиницю довжини їх поперечного перетину (по лінії Гальтона – від центру візерунка до дельти в петльових і завиткових узорах).

Для того, щоб встановити вік невідомого злочинця за його дактилоскопічними слідами, найчастіше використовуються сліди відображення папілярних узорів. Інформація про вік людини може бути отримана шляхом підрахунку папілярних ліній, які розташовуються на відрізку папілярного візерунка довжиною 0,5 см.

Дослідження слідів рук людини для визначення її віку має проводитися у такій послідовності: вивчається слід, потім взаємне розташування слідів пальців, після чого за допомогою лупи вивчається кожний слід окремо. При цьому визначається, якою рукою і якими пальцями залишені сліди, тип, вид узорів, особливості долонь і пальців людини, яка залишила сліди, наявність в слідах помітних ознак (патологічних, травматичних, професійних) [1, с. 37].

Можливість визначення віку зазвичай ґрунтується на особистому досвіді експерта, який проводить попереднє криміналістичне дослідження слідів рук та емпіричному матеріалі. Співвідношення віку з кількістю папілярних ліній на відрізку 0,5 см є середньостатистичним і можливі відхилення від названих розмірів, як у бік зменшення, так і у бік збільшення [3, с. 38].

Так, 12-13 папілярних ліній може свідчити про те, що слід залишений дитиною 8-12 років, 11-12 папілярних ліній – підлітком 13-17 років, 9-10 папілярних ліній – людиною 18 років і старше. При цьому у дуже повних людей на відрізку 0,5 см може спостерігатися 6-7 папілярних ліній.

Наявність численних зморшок і складок засвідчує, що це є сліди рук людини похилого віку, але ці ознаки можуть спостерігатись і у молодих людей [2, с. 197].

Непроцесуальна форма проведення дослідження з метою визначення віку людини за слідами пальців рук може бути проведена і на початкових етапах розслідування, безпосередньо на місці події після вилучення дактилоскопічних відображень. При цьому, спеціаліст-криміналіст або безпосередньо слідчий, використовуючи вимірювальні прилади і криміналістичну лупу, може з легкістю порівняти сліди з табличними даними. Така форма проведення дослідження з метою визначення віку людини за слідами рук хоча і не може бути долучена до матеріалів кримінального провадження як доказова інформація, але може бути орієнтиром та сприятиме більш ефективному розслідуванню злочину на початковому етапі. Використання непроцесуальної форми визначення віку людини за слідами рук не може перешкоджати подальшому проведенню як попереднього, так і експертного дослідження [4, с. 113].

Визначення віку людини за дактилоскопічними слідами є одним із першочергових завдань попереднього дослідження, яке сприяє більш ефективному розслідуванню злочину на початковому етапі з метою встановлення особи злочинця.

Література

1. Андрианова В. А. Выявление бесцветных пальцевых следов порошками на различных поверхностях / В. А. Андрианова, В. Н. Евсиков, Е. И. Зуев и др. // Сборник работ по криминалистике (дактилоскопические исследования). – М., 1957. – С. 37-64.
3. Ароцкер Л. Е. Неточное определение участка папиллярного узора ведет к ошибке / Л. Е. Ароцкер, Г. Л. Грановский // Практика криминалистической экспертизы. – М., 1961. – Сб. 1. – С. 195-198.
2. Баканова Л. П. Дактилоскопические исследования: учеб. пособие / Л. П. Баканова. – Ташкент, 1980. – 52 с.
4. Кобзар С. І., Сегай М. Я. Криміналістичне дослідження слідів рук людини (праксіологічний аспект): Монографія / МВС України, Луган. держ. ун-т. внутр. справ. – Луганськ, 2006. – 5 с
5. Шведова О. В. Дактилоскопічні дослідження: навч. посібник / О. В. Шведова. – К., 2010. – 208 с.
6. Криміналістика: Підручник для студентів юрид. спец, вищих закладів освіти / Кол. авторів: Глібоко В. М., Дудніков А. Л., Журавель В. А. та ін. / За ред. В. Ю. Шепітька. – К: Видавничий Дім «Ін Юре», 2001. – 354 с.